

sen Slesvig-Holsten gældende Regler — nemlig direkte Valg af Menighederne, kun med en udvidet Valgret i Lighed med den Bestemmelse, der blev truffet med Hensyn til Valg til Menighedsrepræsentationerne.

Ogsaa de i sidstnævnte Lovs § 1 indeholdte Bestemmelser om Adgang til at beskikkes til Præster i de sønderjydske Landsdele var i Overensstemmelse med det kirkelige Udvalgs Ønsker saavel som Bestemmelserne i de følgende Paragraffer om den foreløbige Besættelse af ledige Præsteembeder ved Vikarer heroppe fra, om eventuel Ansættelse af Andenpræster samt om Bevaringen af den hittidige Ordning af Præsteembedernes Lønningsforhold og Bestyrelsen af Lønningsmidlerne, kun at den heroppe gældende Inddeling af Præsteembederne i Lønningsklasser gennemførtes overalt, hvor ikke Menighedsrepræsentationerne foretrak, at Embeder, der hidtil havde været udenfor Lønningsordningen, skulde vedblive hermed.

I Overensstemmelse med de foranførte Bestemmelser om Bekræftelse af siddende Præster, Ansættelse af Vikarer i ledige Embeder, Afstemninger om, hvorvidt nyt Præstevalg ønskedes, osv., blev da de præstelige Forhold i de sønderjydske Landsdele ordnede, kun at Tilendebbringelsen af den endelige Ordning trak noget længere ud end oprindeligt tænkt, da de forud for det endelige Præstevalg nødvendige Valg af Kirkekollegier, Kirkeforstanderskaber og Provststudvalg samt Afstemninger om, hvorvidt Præstevalg ønskedes, hvert for sig tog Tid, og det fandtes derfor nødvendigt at udsætte Fristen for Præstevalgs Afholdelse til et Aar efter Suverænetetens Overgang, og samtidig gaves der ved den Lov af 31. Oktober 1920 (Nr. 579), hvorved Bestemmelser herom blev truffet, saavel som ved Lov Nr. 635 af 30. November 1920 nogle supplerende Bestemmelser angaaende saavel Reglerne for Nyvalg til Menighedsrepræsentationerne som med Hensyn til Præstevalg. Afstemningerne om, hvorvidt nyt Præstevalg ønskedes, gav det Resultat, at det store Flertal af Menighederne udtalte sig for at beholde deres hittidige Præster, som derefter modtog Stadfæstelse i deres hittidige Embeder efter paa Ære og Samvittighed at have afgivet Erklæring om Troskab mod Danmarks Konge, Danmarks Grundlov og den danske Folkekirke. Da de imidlertid alle var uddannede ved tyske Universiteter og Læreanstalter og ikke kunde forudsættes at have noget særligt Kendskab til danske kulturelle og kirkelige Forhold, indstillede

Udvalget for kirkelige Anliggender, at der gaves dem Adgang til at erhverve saadant Kendskab paa et Kursusophold her i København. Denne Indstilling bifaldt Ministeriet, og med Rigsdagens Billigelse blev da et saadant Kursus afholdt i Tiden fra den 2. til den 21. September 1921 paa Statens Lærerhøjskole. I dette Kursus deltog saa godt som alle de genvalgte Præster.

Derimod stod Spørgsmaalet om Kirkesproget i de sønderjydske Landsdele endnu hen uden nogen autoritativ Afgørelse, hvad der maaske for saa vidt var heldigt, som det vel er et af de Spørgsmaal, der helst burde udvikle sig i Ro, uden at der straks rejstes en større Bevægelse om det, hvad man formentlig ogsaa kan sige i det hele og store er sket. I det sønderjydske kirkelige Udvalgs Betænkning udtalte Udvalget sig for, at der straks skulde finde en Ordning Sted i By og paa Land i rimeligt Forhold til det hittidige Kirkebesøg ved dansk og tysk Gudstjeneste, hvor Gudstjeneste hidtil havde fundet Sted i begge Sprog, og efter Sognets nationale Forhold bedømt efter HUSSPROGET, hvor der ved Genforeningen ikke fandtes dansk Gudstjeneste, medens Vælgerforeningen holdt for, at der efter Genforeningen skulde afholdes dansk Højmesse i alle landlige Menigheder og tyske Tjenester i Forhold til Antallet af tyske Højmesser før Genforeningen med særlig Hensyntagen til de sydlige Sogne i Tønder Provsti, herunder Tønder By. Ministeriet fandt intet af disse Forslag tilfredsstillende, men idet man fandt, at det var rettest, at de nyvalgte Menighedsrepræsentationer her kom til at udtale sig, og at Afgørelsen derefter blev truffen med tilbørlig Hensyntagen til Mindretallet, indsatte man i Lov Nr. 340 af 28. Juni 1920 § 6 en Bestemmelse, hvorefter det efter Indstilling fra Menighedsrepræsentanterne skulde afgøres efter indhentede Erklæringer fra vedkommende Provst og den fungerende Biskop, og med tilbørligt Hensyn til Mindretallet, i hvilket Omfang Kirkesproget i de enkelte Menigheder skulde være Dansk eller Tysk, ligesom der i Lov Nr. 288 af s. D. indsatte en Bestemmelse om, at den endelige Afgørelse skulde træffes ved en kongelig Anordning. Paa et enkelt Punkt foregreb man dog for saa vidt Menighedsrepræsentationernes Afgørelse, som man allerede i Lov Nr. 579 af 31. Oktober 1920 § 4 indførte en Bestemmelse om, at det ved kongelig Resolution kunde bestemmes, at der i Købstæderne skulde ansættes to ligestillede Præster (Sognepræster), henholdsvis for den danske